

VILÁGPOSTA

Újfolyam, VIII. évf. 4. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2012. tél

**Ne félj,
csak higgy!**

Szavak helyett tettek

Beszélgetés Hernandez Elmer svd
testvérrel – 4. OLDAL

Az Élet Kenyeréből nekünk is jut

Elmélkedés a hit évének
kezdetén – 7. OLDAL

Velünk az Isten

Putra Laka Remi atya
levele Kubából – 10. OLDAL

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK

– VERBITA BARÁTI KÖR –

HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

Hat évtized szolgálat

Halász Lajos atya hatvan évvel ezelőtt, 1952. szeptember 20-án részesült a papság szentségében. A Fülöp-szigeteken teljesített missziós szolgálatot, ahonnan az 1990-es években hazatért, hogy részt vegyen az Isteni Ige Társasága Magyar Rendtartományának újjászervezésében. Ő alapította meg, majd évekig vezette a magyar Missziós Titkárságot a verbita missziók támogatására. Szentelésének évfordulójáról kétszer is megemlékezünk: először családi ünnepünkön Budatétényben, augusztus 31-én, mikor is a hagyományokhoz híven néhány napot együtt töltöttek a verbita papok, testvérek, a missziós nővérek és alkalmazottaink. Másodszer egykori otthonában, Kőszegen, a Szent Imre Misszióházban, október 7-én. Lajos atya, további hosszú, kegyelmekben gazdag papi életet kívánunk neked!

Tóth Zoltán svd

A missziós Madonna Kiskunfélegyházán

Hajósról *Burbela Gergely* atya és *Zygar Malgorzata* nővér hozta községünkbe május 14-én a vándor missziós Madonnát. Nagy várakozással és szeretettel fogadtuk az Istenanya szobrát. Köszöntésén tízen vettünk részt, többen betegek voltak ugyanis, de később hozzájuk is eljutott a Madonna.

Városunk Sárlos Boldogasszony-templomának búcsúünnepén, július 2-án a Madonnával együtt vettünk részt a szentmisén, amit *Bábel Balázs* kalocsa-kecskeméti érsek mutatott be, és amit körmenet követett.

Július 6-án, első pénteken a Csanyi úti szociális otthon lakói ismerhették meg az Indonéziából hazánkba érkezett Szűzanyát szentmise keretében, amelyet *Szécsényi Attila* káplán celebrált.

Városunkban a Szent István-templomban július 7-én tartotta újmiséjét az

indiai származású *Chavvakula Lourdu* atya, amelyről nem hiányozhatott a missziós Madonna. A híveket elbűvölte Lourdu atya gyönyörű prefációja, amit anyanyelvén énekelt.

Nagyboldogasszony ünnepén, augusztus 15-én, majd a Szent István-templom búcsúján szintén templomunkban üdvözölhettük a Madonnát, így sokaknak alkalmuk nyílt megismerni őt, és pártfogását kérni.

A kiemelt, nagyobb programok között családok fogadták be a missziós Madonna szobrát. Útja szeptember 23-án ért véget Kiskunfélegyházán, amikor *Magung Fransis* indonéz atya, a gyermek- és ifjúsági misét követően hazavitte Budatéténybe.

Bense Sándorné
missziós imacsoport
vezető

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten zesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Burbela Gergely svd
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapfotó: Kőszegi Missziós Gyermektábor
(Dörner Andrea és kislánya)

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205
Adományok, miseszövetségi be zetések:
11600006-00000000-12713314
Kérésre csekket küldünk.

Ne félj, csak higgy!

Jézus ezt akkor mondja, amikor már mindennek vége, amikor a halál lengi körül Jairus családját (Lk 8,50). Amikor – mondhatjuk – az ember csődben van, mert a halál emberi szemmel csőd. Hiszen sok mindent elérünk, megszerzünk, ám a halál mindentől kifoszt bennünket. Minden eltűnik, elveszik.

Amikor valaki meghal, azt szoktuk mondani a hozzátartozóknak: őszinte részvétem, sajnálom. Ez azonban olyan üres, oly kevés vigasz van benne. Jézus azt mondja: Ne félj, csak higgy! Hiszen egy ajtó becsukódik, ám egy másik kinyílik. Ki tud ilyet mondani, ki mer ilyet kijelenteni? Csak Jézus Krisztus: Ne félj, csak higgy! Mert ő tudja, hogy „kihúzta a halál fullánkját” (vö. 1Kor 15,55), és a halál után nem a megsemmisülés következik, hanem a teljesebb, az örök élet. Ebben kell hinnünk, és ezt kell

továbbadnunk, mert az örökkévalóságban való hitünk ad reményt a világnak. Valahol olvastam, ha valakit igazán szeretsz, mondd neki, hogy te soha nem fogsz meghalni.

Jézus hitet követel, mert csak a hit vezet el bennünket az örök világosságra, az üdvösségre. A hit elsődleges értéke, hogy felismeri az élet értelmét, különbséget tud tenni jó és rossz között, és a jó szolgálatába állítja az embert. Szent Jakab apostol írja, hogy tettek nélkül a hit halott (Jak 2,17). A jócselekedetekhez pedig a legszükségesebb a szeretet: a misszió mozgatója a szeretet. A Szeretet Lelke éltet és felemel, maradandó értéket ad és boldoggá tesz.

Ezt a boldogságot kívánom minden kedves olvasónknak az adventi és a karácsonyi időben is!

Juhos Ferenc SVD
tartományfőnök

Nyolcvanéves rendtársainkat köszöntjük

Szabó Alajos SVD

Idős rendtestvérink közül a legfiatalabbak idén ünnepték, illetve ünneplik nyolcvanadik születésnapjukat: *Szabó Alajos* atya Vaskeresztesen március 6-án; *Ilosvai Gyula* atya Esztergomban április 8-án; *Kalló József* atya Csákberényben augusztus 9-én; *Rostás Sándor* atya Kőszegen szeptember 5-én; *Hirth Vilmos* atya szintén Kőszegen december 12-én. E generációhoz tartozik *Suhajda Lajos* atya is, aki a legfiatalabb az idősek között, s aki Nagybecskerekén jövő év január 31-én tölti be nyolcvanadik életévét.

Köszönjük kitartásotokat és mindazt, amit értünk és a világegyházért tettetek, tesztek! Mindnyájatoknak kívánunk nagyon boldog, áldott, kegyelmekben gazdag öregkort!

T. Z.

Hirth Vilmos SVD

Kalló József SVD

Ilosvai Gyula SVD

Rostás Sándor SVD

Suhajda Lajos SVD

Szavak helyett tettek

Beszélgetés Hernandez Elmer testvérrel a hit évében

– Milyen élményed fűződik a személyes hited megszületéséhez?

– Kiskoromban nem volt otthon édesapám, mert külföldön dolgozott. Ezért édesanyámmal jártam misére, de amit édesapámtól később láttam, szintén nagyon fontos volt: minden szerdán kilencedet mondott a Segítő Szűz tiszteletére.

– Mikor és honnan jött a gondolat, hogy misszionárius szeretnél lenni?

– Gyermekkoromban nagyon szerettem a matematikát, és mérnök akartam lenni. Ám a középiskolában megváltozott bennem valami, amikor egy újonnan szentelt atya jött hozzánk káplánnak. Verbita iskolába jártam, de a misszionáriusi életről nem beszéltek a papok, csak tették, amit kellett. A fiatal káplánt azonban nagyon érdekelte, miért nem kerül ki egy hivatás sem a verbita iskolából. Láttam, milyen nagy lelkesedéssel teljesíti a szolgálatát: foglalkozott a fiatalokkal, a tanárokkal, számos csoporttal, és abban az időben még az akolitusokkal is.

– Tehát a hivatásod a középiskolában született, amikor láttad a fiatal verbita atya munkáját...

– Igen, de erről nem beszéltem vele, mert abban az időben még nem tudtam, mit jelent a hivatás, a szerzetesség. Adtam magamnak időt, hogy megértssem mindezt.

– Aztán beléptél a szemináriumba, és felmerült a kérdés, hová mennél misz-

zióba. Miért éppen Magyarországra jöttél?

– A szeminárium általában Japánból, Tajvanból, Németországból és Hollandiából kapott misszióba szóló meghívókat. Egyszer csak jött egy Magyarországról is. A rektor atya elmondta, hogy itt már idősek a papok, és folytatni kellene a verbita munkát. Nem tudom, mi történt, hiszen akkor azt sem tudtam, hogy létezik ez az ország, de éreztem, ha meglenne a jegy, már másnap repülnék. Ugyanakkor féltem is, próbáltam elfelejteni ezt az érést. Telt az idő, és újra szóba került Magyarország. Visszatért a korábbi érzés. Nyugtalan lettem, nem tudtam aludni, tanulni, pedig szigorlatra kellett volna készülnöm. Akkor gondoltam végig, hogy beadom a jelentkezést. Tudtam, ha döntést hozok, mindenképpen ki kell tartanom mellette, nem lehet, hogy másnap már nem akarom. Már éjfél is

„Hiába mondja valaki, hogy ő keresztény, ha az a tetteiben nem látszik. Pedig a mai emberek nagyon vágnak arra, hogy ezt valakiben megtapasztalják.”

elmúlt, amikor a prefektus atya ajtaja alatt becsúsztatam a kérvényt. Csak utána tudtam elaludni. Visszagondolva ez a megnyugvás jel volt, hogy az én helyem itt van, Magyarországon.

– A misszióból Magyarországra visszatért idősek közül Halász Lajos, aki idén gyémántmiséjét ünnepli, a Fülöp-szigeteken szolgált. Milyen érzés volt vele itt találkozni, és mennyire buzdított téged az ő személyisége a magyarországi munkában?

– Sokat hallottam róla a Fülöp-szigeteken, de ott személyesen nem ismertem őt. Amikor visszajött Magyarországra, még kicsi voltam, és bár egyszer ellátogatott a plébániánkra, nekem még nem volt képem arról, ki is ő.

Nagyon érdekes, hogy egy idősebb, tapasztalt ember, mint Lajos atya, aki

véghezviszi, amit eltervez, elfogadja a döntést, amit az előljáró hoz. A saját szájából hallottam ugyanis, hogy szeretne misszióba menni, és tudom, nagyon keményen harcolt ezért, de amikor már minden lehetőséget megpróbált, elfogadta az előljárói szót. Mindig mondta nekem: tudod, letettem az engedelmességi fogadalmat, és ezért nem megyek.

– Hogyan érzed magad Magyarországon?

– Az első itt töltött év nagyon nehéz volt. Egyszer a szabadságról éppen a Világmisszió Országos Ünnepre érkeztem vissza Magyarországra. Jöttek az ismerőseim, és akkor eltöltött az érzés, hogy otthon vagyok. Olyan volt, mint mikor egy ember jár valakivel. Én is mondhattam: jaj, de szerelmes vagyok. Szerelmes vagyok Magyarországra. Nagyon hálás vagyok a fiataloknak, a gyerekeknek, a családoknak. Nagy ajándék számomra, hogy képesek szeretni engem.

– Mit jelent számodra a hit?

– Nehéz elképzelnem, hogyan tud úgy élni egy ember, hogy nem hisz Istenben. Hogyan tud boldog lenni? Hogyan látja meg az élet értelmét?

A hétköznapiakban én sem beszélek mindig a hitemről, de minden nap azért imádkozom: látszódjon rajtam, hogy keresztény vagyok. Egyrészt mert nem mindig van lehetőségem, hogy erről beszéljek. Másrészt hiába mondja valaki, hogy ő keresztény, ha az a tetteiben nem látszik. Pedig a mai emberek nagyon vágnak arra, hogy ezt valakiben megtapasztalják. Szépen beszélni – kis túlzással – mindenki tud, de a cselekedet teljesen más. Ehhez azonban nagyon sok kegyelem kell.

Burbela Gergely svd

Őszintén megmondom...

Egy Fülöp-szigeteki misszionárius a panaszkodásról

Sokan kérdezték tőlem, mit volt a legkönnyebb megszokni Cebuba érkezésem után. A válasz egészen világos: azt, hogy a Fülöp-szigeteki emberek nem panaszkodnak. Fordítva is igaz: 2010-es hazalátogatásomkor azt volt a legnehezebb megszoknom, hogy Magyarországon úton-útfélen panaszkodnak.

Sokfélék vagyunk – annyiféle panaszkodás van, ahányféle mosoly. Ki ne ismerné a kínai ember udvarias, de érzelemmentes, vagy az amerikaiak kellemkedő, sokszor erőltetett mosolyát? Ki ne találkozott volna, ha csak a képernyőn is, a déli ember gondtalan, túlzott erőfeszítést kerülő vidámságával? Ugyanakkor a magyar néplélek őszintesége, képmutatás nélkülsége nyilvánul meg abban, hogy panaszkodunk, és akkor mosolygunk, ha valóban szembe tudunk nézni az élet valóságával. Melyik hozzáállás a jobb? Sok nemzetközi tapasztalat után úgy gondolom, hogy nincs jogunk ítélkezni.

Aki délről érkezik, annak a panaszkodás negatív energiát, pszichológiai terhet jelent. A Fülöp-szigeteken a természetes életérzés diktálja, hogy ne panaszkodjunk. Az itteni emberek vidámak, látszólag gondtalanok – annak ellenére, hogy nagy tömegek élnek a fejlett világ számára szinte ismeretlen szegénységben.

A kevéssel megelégedés a filippínó ember természet közeli életének egyik gyümölcse. A természetben rengeteg szépség és jószág van, ami mindenki számára hozzáférhető. Néha azonban a vidámság mögött egyfajta ázsiai fatalizmust is felfedezhetünk. Sokan úgy gondolják, hogy Isten mindent előre elrendezett, és az embernek nincs esélye a változtatásra. Ezért nincs értelme panaszkodni sem. A keresztény Isten azonban szabad akaratot adott, nem akar bennünket tehetetlenségé kárhoz-tatni.

A panaszkodás megtiltása is problémákhoz vezethet. A „panaszkodáshoz való jog” a demokratikus szabadságjogok közé tartozik. Az elnyomás egyik formája, ha arra kényszerítik az embereket, hogy boldogságot mutassanak szenvedésük ideje alatt is. Már a 137. zsoltár megemlékezik erről: „Ott ültünk Babilon folyóvizei mellett, / és sír-

tunk, amikor Sionra gondoltunk. / A fűzfákra akasztottuk ott hangszereinket, / mert énekszót kívántak tőlünk, / akik foglyul ejtettek minket: / »Zengjétek dalt nekünk Sion dalaiból«, / mondták, akik elhurcoltak minket. / Hogyan énekelhetnénk az Úrnak énekét idegen földön?»

Amikor a társadalom egészében csökken a hit, akkor a panaszkodás nemcsak felerősödik, de szinte hivatalossá is válik. A panaszkodás intézményesülése, amikor anyagilag és erkölcsileg „megéri” pert indítani semmiségekért is. Egy Fülöp-szigeteki orvos ismerősöm, aki az Egyesült Államokban gyakorolja hivatását, a műhibaperek ottani elszaporodásáról számolt be. A társadalom neurózisának nevezte ezt a jelenséget. Már most látható, hogy mindez visszaüt,

ugyanis eljön az idő, amikor annyira depresszív hangulat uralkodik el az orvostársadalomban, hogy senkinek sem lesz kedve dolgozni a kockázattal járó szakterületeken. Vagy pedig az orvosok számára kötelező, az esetleges műhibák fedezésére szolgáló biztosítások díjai olyannyira megemelkednek, hogy azokat a legjobban fizetett szakemberek sem tudják kifizetni. A filippínó orvos az amerikai egészségügy súlyos válságáról beszélt, amelyet nem háború vagy természeti csapás, hanem lelki katasztrófa, az Istenbe és az egymásba

vetett hit és bizalom hiánya okozott.

Túlszervezett világunkban gyakran dramatizáljuk, ami nem a várakozásainknak megfelelően történik. A nyugati ember kalandos utazásokon vesz részt, de elvesztette érzékét az élet nagy kalandja iránt, amely az Istenhez vezető út. Sohasem beszél félelemről, de folyamatosan egy megmagyarázhatatlan szorongás feszíti. Az egyszerű filippínó ember mindennapjai látszólag unalmasabbak, de ő megőrizte az élet apró csodái, a természet szépségei iránti fogékonyságát. A gyermekek növekedése, a család, a közösen átélt kis örömeik teszik érdekessé az életét. Milyen jó lenne, ha ez megmaradna a fejlett társadalomban élők mindennapjaiban is! Van, amikor elkerülhetetlen a panaszkodás, de életünknek az Istenbe vetett hitre kell épülnie.

Lányi Béla svd

Isten neveltje

Bujdosó Mihály Flórián testvér

Az élet tanulás, a tanító pedig Isten maga. Ha az ember ezt nem tudja, bizony sokszor elkeseredhet a nehézségek vagy a sors „könyörtelensége” miatt. Ha azonban visszatekintünk saját vagy mások történetére, felfedezhetjük, hogy Isten mennyire személyre szabottan vezet, oktat bennünket a hozzá vezető úton.

1942 nyarán egy jóképű, a kor divatja szerint öltözött, prémgalléros fiatalember csengetett be a kőszegi Szent Imre Missziósházba azzal a céllal, hogy Krisztus hirdetője legyen. A káposzta testvér igen meglepődött a rendházajtóban ritkán látható jelenségen. A gazdag paraszti családból származó fiatalember, az akkor huszonnyolc éves Bujdosó Mihály az Alföldről érkezett, Lajosmizséről. A korszak katolikus megújulásának hatására – kissé talán romantikus lélekkel – vállalta a misszionáriusi hivatást. Ma már látjuk azonban, hogy ez nemcsak az ő szentimentális vágya volt, hanem Isten nagyon realista akarata is. Az előljárók teret adva az Úr sokszor meglepő szándékának, felvették a jelentkezőt, és így még azon év szeptemberében megkezdte a noviciátust mint Flórián testvér.

Abban az időben ez két év volt a verbitáknál, de Isten láthatta, hogy ez ennek a fiúnak nem lenne elég. Még abban az évben behívták katonának, majd a frontra küldték Oroszországba, ahol aztán a következő évben fogásba esett. A szibériai munkatáborból 1947-ben jöhetett haza Auschwitz érintésével, hogy megtanítsák neki is: a Szovjetunió „csak jót akar”. Csont és bőr volt, amikor hazaért, csupán negyvenöt kilogramm. Azonban az elhatározása, hogy misszionárius lesz, nem fogyott el, inkább megerősödött. Miután a családja körében felépült, visszatért Kőszegre, majd Budatéténybe küldték, hogy befejezze a noviciátust. Isten igazán jó mester, így Flórián testvér különösen hosszú, hatéves noviciátus alatt készülhetett fel hivatására.

1948-ban tette le a hármas fogadalmat, majd visszakerült a Szent Imre Missziósházba.

Persze a szerzetesek nevelése soha nem fejeződik be a noviciátussal. 1950 nyarán Kőszegen érte Flórián testvért a rendek feloszlata, társaival együtt Nyírbátorba, majd Jászberénybe internálták. Mindeközben a családja a kuláklísta kerültek szenvedéseit élte át. Miután elengedték az internálótáborból a szerzeteseket, Flórián testvér a családjához csatlakozott, osztozva nehézségeikben. Mindezek ellenére gondja volt azokra a fiatal rendtestvérekre és növendékekre, akiknek nem volt hova menniük. Sőt az egész Bujdosó család úgy fogadta a többieket, mintha édes gyermekeik lettek volna, mindenkinek volt helye náluk.

Flórián testvér jórészt testvérei megmaradt földjein, valamint a térszében dolgozott, és idővel saját egzisztenciát épített ki magának. Az egykor szőrme-galléros, tehetős fiatalember földet művelt, és megtanult takarékoskodni. Vásárolt egy kis lakást Budapesten, a Rákóczi úton, de nem szakított a renddel. Részt vett az illegális összejöveteleken, és 1955-ben az örök fogadalmat is letette.

A hetvenes évek elején sikerült a Központi Papnevelő Intézetben munkát szereznie. De nem csak mint karbantartó és beszerző működött ott,

Flórián testvér a kispapok között (álló sor, jobbról a második)

ahol a legtehetségesebb, papságra készülő fiatalok tanulnak. Isten neveltje nem titkolta szerzetesi mivoltát, és idővel a kispapok „tanítójává” lett. Flóri bácsit – ahogyan a seminaristák nevezték őt – a gondviselő Isten helyezte oda. Ezt maguk a növendékek látták meg, és meg is fogalmazták visszaemlékezésükben: „Nem csak kenyeret, húst adott nekünk, hanem átadta Istenbe vetett mély hitét, bizalmát az emberekben – akik pedig oly sokszor meggyötörték –, tiszteletét az egyháziak iránt, és soha nem sajnálta tőlünk a jó szót, de még a kritikát sem.”

Halála előtt egy évvel visszaköltözött családjához Lajosmizsére, ahol a rokonok mindvégig ápolták. A kecskeméti kórházban adta vissza lelkét Teremtőjének 1987. március 26-án. Lajosmizsén temették el április 2-án, a központi szeminárium kispapjainak énekével kísérvé.

Tóth Zoltán svd

Budatétényben 1948-ban (egyedül ő áll)

Az Élet Kenyeréből nekünk is jut

Elmélkedés a hit évének kezdetén

A *Porta fidei* (A hit kapuja) című apostoli levélben, amellyel XVI. Benedek pápa meghirdette a hit évét, többek között ezt olvashatjuk: „újra föl kell fedoznünk, mit jelent táplálkozni Isten igéjével, ahogyan azt az egyház hűségesen ránk hagyományozta, és az Élet Kenyerével, ahogyan azt ő adta át a tanítványainak”.

Életünk nem más, mint egy utazás, ami mindig Istenhez vezet. Ez egy hosszú út: elfáradunk, megszomjazunk és megéhezünk közben. Izrael népe is megtapasztalta ezt, amikor negyven évig vándorolt a pusztában, ahogyan maga Jézus is, amikor Jeruzsálembe ment Szamarián keresztül, és megállt egy kútnál, ahol találkozott a szamariai asszonnyal (Jn 4,1–26). Jézus jól tudja, hogy szükségünk van lelki ételre és italra. Ezért nekünk adja saját testét és véré.

A kenyérszaporítás története János evangéliumában (Jn 6,1–15) az úgynevezett eucharisztikus beszéd első része.

A csodálatos kenyérszaporítás az Oltáriszentség előképe. Ahogyan Jézus egy csoda folytán táplálja az embereket az öt kenyérral és a két hallal, ugyanúgy csodával – vagyis isteni módon – táplálja lelkünket.

Isten mindezt az ember szabad akaratának maximális tiszteletben tartásával végzi, ezért szükséges egyfajta emberi közreműködés, hogy gondoskodni tudjon rólunk. Jézus nem a semmiből „varázsol” mindenki számára ételt, hanem az emberek által átadott öt kenyérből és két halból.

Jézus megsokszorozza azt a keveset, ami nálunk van. Csoda történhet a mi életünkben is, de ez függ attól, milyen állapotban van a hitünk. Kiéhez hasonlít a hitünk? Fülöpéhez, aki azt mondta, „kétszáz dénár áru kenyér sem elég nekik”, vagy Andráséhoz, aki azt mondta, „van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala”?

Ahogyan Krisztus a kenyérszaporításban bőven adott táplálékot az éhes tömegnek, majd az utolsó vacsorán testét és véré, vagyis önmagát adta mindannyiunknak eddelül, úgy kell nekünk is saját kincseinket és önmagunkat kiosztanunk a körülöttünk élőknek. A hit évében az egyház nemcsak arra buzdít, hogy minél gyakrabban részesüljünk az Eucharisziában, hanem arra is, hogy eucharisziák legyünk – hogy mi is oda tudjuk adni életünket a másokért, a családunkért, a gyerekeinkért vagy azokért, akik segítségre szorulnak.

Magung Fransis svd

KÖZÖSSÉGI HÁZ INDONÉZIÁNAK

Krump Tamás magyar verbita misszionárius már több mint negyven éve dolgozik Indonéziában. Egész életét a Floresen élő embereknek szenteli, hogy megismerjék Jézust, aki a megváltónk. Most egy közösségi ház felépítését tervezi a plébániája mellett, ahol hitoktatáson kívül különböző, a közösséget erősítő programokat tarthatnak a hívek. **Amennyiben szeretné támogatni Tamás atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbiták Missziós Titkárságára 2013 februárjáig.**

Számlaszám: **11600006-00000000-12713314**

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni: **INDONÉZIA**

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

DECEMBER 30. • ÉVVÉGI HÁLAADÓ SZENTMISE

Mise után „missziós pogácsa” és agape

**JANUÁR 27. • ZARÁNDOKVONATOK
– CSÍKSOMLYÓ ÉS CZESTOCHOWA**

Előadó: Budai László a Misszió Tours utazási iroda vezetője

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség) • 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és érttem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy minden nap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén, a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit.

Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd
9731 Kőszeg, Park u. 1.**

• verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

Emlékek Kókuszbországból

Önkéntesként Kerala államban

Bár már harmadik alkalommal látogattam Indiába, idén május végén különösen izgatottan és kicsit aggódva indultam el a kontinensnyi méretű és rendkívül színes kultúrájú országba, hiszen most azért mentem, mert önkéntes munkát vállaltam.

Madassery Sebastian atya segítségével közel három hónapot tölthettem el Kerala államban, Koratty-ban, ahol a kókuszpálmák, a banán-, szerecsendió- és gumifák alkotta erdő közepén álló Betegápoló Irgalmasrend által fenntartott idősek otthona lett a „munkahelyem”. Nagy szeretettel fogadott az intézményben dolgozó atya, akit szintén *Sebastiannak* hívnak, valamint a nővérek is. Az Indiában modernnek számító otthonban negyven különböző egészségi állapotú ember él (harminc nő és tíz férfi), akiknek el látásáról négy nővér, öt novícia és további öt alkalmazott gondoskodik.

Az első két hét, bevallom, igen nehéz volt, hiszen bele kellett szoknom a szigorú napirendbe, meg kellett ismernem a munkatársaimat, az ápoltakat, valamint a helyi szokásokat is. Ráadásul érkezésem után nem sokkal beköszöntött a monszun, ami rendszeresen több órára áramszünetet okozott. A helyi állatvilággal való találkozás sem volt kellemes – sohasem fogom elfelejteni, amikor először megpillantottam egy közel tíz centiméteres pókot a szobám falán, de a lakótársamul szegődött, öt centiméteres szöcskét sem.

Helyemet az idősek otthona konyháján találtam meg. Keralában többségében szabad tűzön sütnek és főznek. Az ételek meghatározó alapanyaga szintén egzotikus: a kókusz, amit valamilyen formában majd minden fogáshoz felhasználnak. Az alkalmazottak és néhány, a munkában segédkező ápoló jóvoltából minden nap jó hangulatban, derűvel végeztük feladatainkat. Aprítottuk a számomra sokszor ismeretlen zöldségeket, gyümölcsöket, sütöttük a csirkét, a halakat. Ily módon bepillantottam az indiai háziasszonyok életébe, és megtanulhattam számos keralai étel elkészítését.

Az idő múlásával közelebbi kapcsolatba kerültem az otthonban élő többi emberrel is, hiszen feladataim közé tartozott a felszolgálat a főétkezéseknél, valamint a segédkezés a mozgáskorlátozottak kiszolgálásában. A „munkaköri kötelelességen” felül adott mosolyért, ölelésért pedig rendkívül hálásak voltak az idősek, szeretetüket és ragaszkodásukat nap mint nap éreztem.

A nővérekkel és az atyákkal rendszeresen felkerestünk családokat, és közösségekben imádkoztunk. Szívmelengető volt az a szeretet, érdeklődés és nyitottság, amellyel a legszerényebb körülmények között is fogadtak. Megrázó, ugyanakkor meghatározó volt, amikor ellátogattunk a katolikus egyház által működtetett vak és gyengén látó gyerekek iskolájába, az értelmi fogyatékosokkal foglalkozó központba, valamint az irgalmasrend egyik árvaházába. Az utóbbiban élő (szintén) *Sebastian* atya jóvoltából az első indiai női szent, *Alfonza* sírjánál és szülőházában is járhattam.

Megtisztelő volt, hogy fogadtak a Kanjirappally Egyházmegye püspökei, és hogy részt vehettem esküvőn, temetésen és papszentelésen is. Felejthetetlenek maradnak a malayalam nyelvű, malankár rítusú misék, ahogyan az is, amikor egyszer tamil nyelvű liturgián vehettem részt. A Keralában élő keresztények mélyen és igazán közösségi élményként élik meg a hitüket. A misék alkalmával mindig megtelnek a templomok, és felemelő volt látni a boldogan éneklő hívek tömegét, miközben a gyönyörűen hangszerelt daloktól szinte szárnyalt az ember lelke. Tanúja voltam annak is, hogy egy-egy kiemelkedő egyházi eseményen nemcsak katolikusok, hanem hinduk is jelen vannak. Kerala államban régóta egymás mellett élnek a különböző vallások, a kereszténység, a hinduizmus és az iszlám.

Három napot Kalkuttában is eltöltöttem, így régi vágyam vált valóra, amikor *Boldog Teréz* anya sírjánál imádkozhattam, és hálát adhattam a jó Istennek, amiért misszionárius lehettem Indiában. Ez a szolgálat erősített meg abban, hogy csak nyitott szívvel lehet igazán segíteni másokon. Ha pedig képesek vagyunk továbbadni Isten szeretetét, az reményt és hitet ad az arra leginkább rászorulóknak is.

Tóth Erzsébet

„Veletek vagyok minden nap”

Missziós hétvége Nagybecskerekén

*„Bizalmat kívánok teremtné-
nyeim részéről. Bátorítsd
a lelkeket kimeríthetetlen
irgalmam iránti nagy
bizalomra.”*

Szent Fausztina: Napló (1059)

A hit évének kezdetén, október 25-től 28-ig missziós napokat tartottunk Nagybecskerekén, Szerbiában. A többségében szerb–ortodox lakosságú városban körülbelül tizenkétezer magyar él. Utoljára 1971-ben volt itt misszió;

most negyvenegy év után ismét lehetősége nyílt a híveknek megújulni a hitben és a szeretetben.

Német László püspök atya ebben az időben Rómában volt, így a nevében is nagy szeretettel fogadott minket a Nepomuki Szent János–székesegyházban Gyuris László plébános és az egész egyházközösség. A missziós napok mottója, Jézus tanítványainak mondott üzenete: „Veletek vagyok minden nap a világ végéig” (Mt 28,20). Mi, a verbita család tagjai azért mentünk, hogy tanúságot tegyünk a kereszténységről, és arról, hogy Jézus Krisztus őszinte keresése mindig egységre vezet az embereket, bármilyen kultúrából és nemzetből származzanak is.

A missziós napok központi eseménye az irgalmas Jézust ábrázoló kép megáldása volt, amelyet a lengyelországi hívek ajándékoztak a nagybecskereki székesegyház közösségének. Viszontagságos útja volt a képnek, mivel sokáig nem engedték át a vámon, végül pénteken érkezett meg a városba.

Az irgalmasság üzenete, amelyet az egész egyház ajándékként kapott Szent Fausztina nővéren keresztül, valóban az egyetlen reménye azoknak, akik megosztottságban élnek. Csak Isten irgalma képes megváltoztatni az emberek szívét. A „Jézusom, bízom benned” fohász sok nyelven elhangzott a szombat esti imádságban.

Ohoiledwarin Ellias atya prédikációjában rámutatott: misszionálni nem más, mint jelen lenni az adott helyzetben, személyes hittel és egyéniséggel, és engedni, hogy Isten cselekedjen azok között, akikkel vagyok. Nem úgy misszionálunk, hogy meg akarjuk változtatni az embereket, hanem hogy meghallgatjuk és szeretjük őket. Csak a szeretet képes átformálni azt, ami még nem tökéletes. A szeretet nyelve pedig sokféle lehet, mint a mosoly, a humor, az ének, az őszinteség, amelyeket szintén megtapasztalhattunk Nagybecskerekén.

A program zárásaként elhelyeztük a missziós keresztet a megáldott évszámot, hogy emlékeztesse a híveket, Isten mindig velük van, ma is hívja őket a hitre, és azt kívánja tőlük, hogy minden élethelyzetben bízzanak az ő jószágában.

A missziós napok fontos része volt az is, hogy családoznál kértünk szálást. Nagyon hálásak vagyunk a vendégszeretetért, és hogy valóban megtapasztaltuk Isten jelenlétét.

Burbela Gergely svd

A „keskeny út” ma is a lelki békében, derűben vehető észre, és csupán az Isten iránti teljes bizalomban, ráhagyatkozásban válik járhatóvá. Az Istennel való élő kapcsolat nyújt számunkra erőt, és vezet tovább, arra készítve, hogy mi is igyekezzünk – elsősorban szűkebb környezetünkben – a hit örömét továbbadni, s így magunk is missziósokká válni.

Kovács Oszkár

Maradandó emlékem a különleges igényű gyerekekkel töltött idő, akik bebizonyították, Isten valamennyiünket a tenyerén hordoz. Különösen kedves számomra, hogy a találkozó végén a gyerekek engem is misszióssá avattak.

Kovács Szöszill

A pénteki nap ragadott meg személyesen, amikor a missziósok csoportját vezettem az általános iskolába. Évekkel korábban én is ott tanultam. Az osztályból csak ketten jártunk hittanra, és a tanárok között akadt, aki ezt a szemünkre vetette. Most pedig pontosan ugyanaz a tanterem megtelt gyerekekkel, akik hangosan énekeltek: „szeretlek Jézus mélyen a szívemben”.

Borsos Lébhaft Mária

A missziós napok résztvevőinek tanúságtételeit teljes egészében elolvashatja honlapunkon:
www.verbita.hu

Velünk az Isten

Putra Laka Remi atya levele Kubából

Szívem mélyén még mindig ott van a vágy, hogy újra átéljem a szép tavaszt, és a két szemem még látni szeretné a télen lehulló havat magyar földön. Nem tudom, hogy ez egyszer valóra válik-e, vagy csak örök és eltörölhetetlen emlékeim maradnak minderről.

Még emlékszem 2002. június 5-re, amikor Magyarországra érkeztem. Az első napokban minden új, szép és gyönyörű volt. Ám amikor elkezdtem a magyar nyelvet tanulni, rájöttem, hogy ez az út keresztút: a missziós élet keresztútja, amelyen járnom kell. Voltak pillanatok, amikor nem volt erőm tovább haladni. Viszont sok jó élményem is volt Magyarországon. Ma is nagyon örülök annak, hogy ilyen gazdag és szép tapasztalatokkal nö-

vekedtem és lettem pappá. Nem volt könnyű hat év után elhagynom Magyarországot, annak ellenére, hogy én választottam a kubai missziót.

Immár három éve vagyok itt. Talán sokan nem tudják elképzelni, hogyan lehet Kubában misszionálni. Egyáltalán fogad-e az ország misszionáriusokat? Nem könnyű, de mindig vannak lehetőségek. Az egyházmegyében, ahol dolgozom, jelenleg több a missziós pap és nővér, mint a helyi származású. Többek között Kolumbiából, Mexikóból, Argentínából, a Dominikai Köztársaságból és Puerto Ricóból érkeztek.

1998 januárjában, amikor *II. János Pál* pápa meglátogatta Kubát, ezekkel a buzdító szavakkal üdvözölte a hí-

veket: „Testvéreim, ne féljete! Tárjátok ki szíveteket Krisztusnak!” Ez a köszöntés nemcsak a katolikusoknak szólt, hanem az egész, sokszínű kubai népnek. A szentatya bátorította és meghívta ezzel a kubaikat, hogy ne féljenek új utat keresni Krisztushoz, és építsenek igazi életet a hitben, a reményben és a szeretetben. Igaz, új életet kezdeni nem könnyű – Kubában pedig különösen nem –, mert el kell hagyni a régi, bevett szokásokat, és nyitottan elfogadni az újat.

Viszont a nyitottság Krisztus felé egyben nyitottság az üdvösségre. Hiszen Jézus maga mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet!” (Jn 14,6). Kuba pedig nyitott a misszióknak, azaz nyitott Jézusnak.

Az ország védőszentjének, a Szeretet Szűz Anyjának (Virgen de la Caridad) ünnepén minden évben zárandoklatoztartanak, amely megmutatja, hogy Kuba nem ateista ország. 2010-ben pedig a Szűzanya El Cobreban őrzött kegyszobra bejárta az egész országot, és eljutott a legkisebb faluba is.

Kubának ma Mária nyomán kell járnia, aki Krisztust hordozza magában, és hirdeti őt a világnak. Ő az első miszionárius, aki az örömhírt nem tartja meg magának, hanem elviszi Erzsébetnek, később pedig bemutatja az egész világnak. Kubának olyannak is kell lennie, mint Erzsébet, aki örömmel beengedte és befogadta saját családjába az örömhírt hozó Máriát és magát Jézus Krisztust. Az országnak szüksége van a Szűzanya látogatására, hogy megtapasztalja a megváltás örömhírét, és higgye: „velünk az Isten” (Mt 1,23).

Bár Kuba az amerikai kontinensen fekszik, az itteni hitélet nem olyan, mint Mexikóban vagy Brazíliában.

Az 1959-es forradalom után a vallásos élet sajnos majdnem teljesen megszűnt. Azt hiszem, hasonlít ez ahhoz, mint ami Magyarországon volt a kommunista uralom alatt. Kuba nehezen találja a kiutat. Sajnos a hatalom nyomása alatt az ember nem tudja magát kifejezni és kibontakoztatni.

Mindennek ellenére a hit magja nem pusztult el. Ott él még az emberek szívében. Bennük van a vágy és a remény, hogy újra találkozzanak a megváltó Jézussal. Nagyon érdekes és magható számomra, hogy minden nap vannak hívek, akik bejönnek a templomba, hogy hálájukat kifejezve gyertyát gyújtsanak és virágot tegyenek az oltárra. Ezek az emberek nem olyanok, mint a budapesti vagy az esztergomi bazilikába látogató turisták, akik csak azért mennek be a templomba, hogy lefényképezzék a festményeket, az oltárt és a szobrokat. Ők szomjazó zárandokok, akik Istennek akarnak találkozni, hogy betöltse

szívüket a szeretetével. Ők szorongatásból jönnek, hogy vigasztalást, oltalmat és menedéket találjanak.

Mindig megérint, amikor meglátogatom a családokat, és az otthonokban a családi fotók között ott van nagy méretben a Szűzanya és Jézus Szíve képe. Azt mondják: „Mária és Jézus itt is itt van”.

Kuba ma a hit fejlődésének új útjait, lehetőségeit keresi. Nem könnyű, hiszen a fejlődésben még hordozzuk a csalódást, az elhagyatottságot, az aggodalmat és a félelmet. A kubai egyház története olyan, mint a választott nép keserű története: rabszolgaság, nehéz pusztai vándorlás, éhség, szomjúság, harc és halál. Ma azonban Kuba az exodust éli. A szorongatásból kivonulva az „Ígéret földje” felé tart. Hitük szerint Isten soha nem hagyja el a népét. Az ő hűsége örökké megmarad az emberek hűtlensége ellenére. Egyedül az ő szeretete és igazsága teszi szabaddá az embert.

A II. János Pál pápa bátorító és buzdító szavai, „Ne féljete! Tárjátok ki szívetek Krisztusnak!”, mindenkor érvényesek és aktuálisak Kuba földjén. Isten jelen van az emberek életében és történetében, és segít.

Szeretném megköszönni a magyar híveknek a lelki és anyagi támogatást, amellyel a kubai missziót segítik. Külön köszönet a rendtestvéreimnek: az út, amin együtt jártunk, és mindaz, amit átéltünk, örökké megmarad. A missziós imaközösségek tagjainak szívből köszönök minden apró támogatást. Isten fizesse meg! Minden kedves gyereknek, fiatalnak, barátunk és ismerősnek köszönöm, hogy gondoltok rám. Lélekben veletek vagyok!

Putra Laka Remigius SVD

Utóirat

Nemrég a vidékünkön átvonult a Sandy hurrikán, ami Jamaicából érkezett. Nagy vihar volt, sok embernek elsöpörte a házát. Magyariban, ahol a plébániám van, most nagyon rossz a helyzet. Az embereknek semmijük sincs – nemcsak házuk, de ruhájuk, ennivalójuk sem. Kuba válságban van. Az anyagi segítség, amit Magyarországról kaptam, kevés arra, hogy a szükségben szenvedőket segítsük. A remény, hogy új motort vásároljunk, elveszett, de a pénz egyébként is kevés lenne rá. Azt inkább az autónk rendbe hozására és a közösség segítésére használjuk fel. Az üzletek bezártak, mert az embereknek nincs pénzük a vásárlásra. Nincs áramunk, Mayari küzd, de a kormánytól nem kapunk soha semmit. Jobb időkre várunk.

„A betegeket gyógyítsátok meg”

Varga János atya a babonáról és a hit erejéről

– Azt gondolná az ember, hogy miközben Magyarországon folyamatosan csökken azon keresztények száma, akik következetesen élnek Krisztusba vetett hitüket, a babonás emberek száma is csökken. De éppen fordítva történik. Elég, ha bekapcsolom a televíziót: egyre több csatormán tűnnek fel a boszorkányok, a kártyajósok, a javasasszonyok és férfiak...

– Babonás emberek itt is vannak, és sokan élnek is a különböző praktikákkal. Nagy az éhség a spiritualitásra, de ennek negatív hatása is lehet – a gyakorlatlan ember összezavarodik a „kínálat” láttán, és könnyű őt becsapni. A lélek követeli a táplálékot, mert „nemcsak kenyérrel él az ember” (Mt 4,4), és nem mindegy, mit adunk neki. Manapság pedig már tisztán látható, ki mivel „táplálkozik”.

– Azt is érdemes megvizsgálni, hogy van-e összefüggés az egészségügyi szolgáltatás ára, színvonala és aközött, hogy az emberek kihez fordulnak a betegségben.

– Sajnos errefelé az orvosi ellátás gyenge és korrump, a gyógyszerek pedig nagyon drágák. Ez is oka annak, hogy sokan az orvos helyett a kurandérót választják, így viszont sokszor még jobban megbetegednek. Ugyanakkor azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy ez egy hatalmas üzlet. Az orvosi ellátáshoz képest ugyan olcsóbb, de még mindig irreálisan sokat fizetnek érte az emberek.

– Kik ezek a kurandérok?

– Így nevezik itt a gyógyító, varázsló, vajákos embereket.

– Az egészségügyi problémákon kívül másban is nyújtanak „segítséget”?

– Természetesen. Vannak, akik az anyagi jólét elérése érdekében fordulnak hozzájuk, de sok más igényt kielégítenek, például a bosszúvágyat. Vannak, akik megfelelő ellenszolgáltatásért cserébe átkokkal is sújtják azokat, akik mások útjában állnak.

– Mit gondolsz, van összefüggés a nálatok tapasztalható megszállási esetek és a kurandérok tevékenysége között?

– Ez bizonyítható. A kezdeti, látszólagos gyógyulás után komoly, esetenként súlyos lelki problémák adódnak. És nem pusztán annak a személynek lesznek nehézségei, akit „gyógyított” a kurandéro, bajok a családtagjainál is jelentkezhetnek. És sajnos az emberek nem látják az összefüggéseket. Itt mindez a hiedelemvilág miatt tör-

„A lélek hasonlít a foghoz. Amíg nem fáj, addig nem is gondolunk rá, de aztán annál többet.”

ténik: az emberek nagyon nyitottak a szellemvilágra. Európában pedig azért jelentkezik a babonáság, mert a vallási élet olyan gyenge. A lélek hasonlít a foghoz. Amíg nem fáj, addig nem is gondolunk rá, de aztán annál többet. Bezzeg, ha az emberek a kurandéroba vetett hitnek csak a felével is az Úrhoz fordulnának, mindjárt más lenne a világ.

– Volt személyes tapasztalatod olyanokkal, aki igénybe vettek ilyen szolgáltatásokat?

– Egy kurandéro „irodát” üzemeltetett a városunkban. Egy alkalommal, mikor megtudtam, hogy újra a városunkban „rendel”, gondoltam, megnézem, mi is történik. Az „iroda” előtt sokan váraakoztak, közöttük olyanok, akiket a templomból ismertem. Mikor meglátták, úgy kezdtek viselkedni, mint

a gyerekek: hátat fordítottak, összevissza nézelődtek, mintha csak épp arra sétáltak volna, és nem is tudnák, mi történik bent a házban. Megkérdeztem tőlük, mit csinálnak itt. Senki sem említette a kurandérót, mindenkinek „épp csak arra volt dolga”, vagy úgy tett, mintha nem hallaná a kérdést. Sőt határozottan tagadták, hogy a javas ember miatt vannak ott. Am miután megintettem őket, többen otthagyták a „rendelést”, és hazamentek.

– Jézus tanítványaira bízta a feladatot: a betegeket gyógyítsátok meg (Mt 10,8). Mit próbálsz kezdeni ezzel a nehézséggel?

– Bevezettem az úgynevezett gyógyító misét. Eleinte csak évente kétszer volt, és nem sokan vettek részt rajta. Ma már a minden hónapban teli templom mutatja, mekkora igény van erre. Még protestánsok is jönnek. A misében több olyan momentum is van, amikor az emberek egyénileg, közvetlenül találkoznak az Úrral, és ez nagyon nagy benyomást tesz rájuk. A kézzrátétel és a betegek fölötti ima hatására tagadhatatlanok a Szentlélek megnyilvánulásai.

Tóth Zoltán svd

Isten építésze

Antonio Flores testvér (1957–2012)

Valamikor az 1980-as években az University of San Carlos, a cebui verbita egyetem egyazon épületében voltak az Építészeti Tanszék rajztermei és a szerzetesnövendékek lakrésze. Egy vidéki építészhallgató, *Antonio Flores* rajzolás közben gyakran tekintett arra a szárnyra, ahol a verbita missziósnak készülő imádkoztak és tanultak. Érdekelte az onnan átszűrődő énekszó, a kórusima. De nemcsak a szerzetesi hivatás külsőségei, hanem az Istennek szentelt életforma is felkeltette a figyelmét, ezért bekopogott a szemináriumba.

Tony mind gyakrabban járt át a testvérekhez. Akkoriban rokonoknál lakott Cebuban, ahová szülei azért küldték, hogy tanulja ki az építész szakmát. Egy szép napon bejelentette:

elköltözik, mert belép a verbita rendbe, ugyanakkor megkérte a rokonokat, hogy ne szóljanak erről a szüleinek. Tony ugyanis igen jómódú, erősen katolikus családból származott, és félt, hogy a család nem fog megelégedni azzal, hogy ő „csak” szerzetes testvér lesz. Mit szól majd a nagybátyja, a pápai prelátus? Szülei végül a diplomaosztás után tudták meg, hogy Tony bevonul a noviciátusba.

A lelki felkészítést követően előljárói segítették abban, hogy ideiglenes fogadalmas testvérként az építész szakmát a gyakorlatban is magas szinten elsajátítsa. A Mindanao-sziget egyik eldugott, elmaradott csücskébe küldték, ahol a misszió épületeinek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. Közben a misszióval kapcsolatba kerülő őslakosokkal is sokat beszélgetett a

hitról. A szigetvilág e déli részén Tony az anyanyelvén, cebuiul tudott beszélni az emberekkel. Amikor azonban az előljárók úgy döntöttek, hogy az északi őserdőben fog a misszió építésénél dolgozni, Tony olyan helyzetbe került, mintha külföldi lenne a saját hazájában: ott, Cebutól nyolcszáz kilométerre már senki nem tudott cebuiul, a szigetvilág két hivatalos nyelvét, az angolt és a filippinót pedig sem ő, sem az ott élők nem beszélték anyanyelvi szinten. Áldozatvállalását az is mutatja, hogy ma, huszonöt évvel később is nehezen megközelíthetőek a helyek, ahol dolgozott.

A rendi vezetésben egyre inkább tudatosodott Tony testvér szaktudása és missziós lelkesedése, így felajánlották, hogy legyen oktató a verbita egyetemen. Az Egyesült Államokba küldték továbbképzésre, ahol a Washingtoni Katolikus Egyetemen szerzett tudományos fokozatot.

Tony testvér a cebui egyetem megbecsült tanára lett, emellett különböző vezetői feladatokat is ellátott az intézményben, egészen megbetegedéséig. Az előljárók engedélyezték, hogy a rend nevében saját építészirodát működtessen. Munkatársaival számos templomot, kápolnát, rendházat és missziós telepet tervezett Isten nagyobb dicsőségére és az emberek szolgálatára. Utolsó műve egész munkásságát összefoglalja: a Fülöp-szigetek legnagyobb könyvtárápületét tervez-

Tony testvér már tolószékben néhány munkatársával

hette meg, amely mára Cebu város egyik látványosságává vált. Az ország más részeiből is jönnek, hogy megnézzék, és szívesen járnak ide a hallgatók, az oktatók és a művelődni vágyók. A nagy mű tervezője azonban nem kereste a földi dicsőséget, megőrizte egyszerű szerzetesi életmódját. Sok álma volt: épületek, megírásra váró könyvek. De súlyos betegsége miatt az elkészült könyvtárat is csak képen láthatta.

A halála utáni virrasztáson sokan imádkoztak érte, és megemlékeztek érdemeiről, melyekkel hatékonyan segítette a hithirdetés nagy munkáját. A világmindenség Alkotója szeretettel néz annak az embernek a munkájára, aki nem prédikációval, hanem épületeivel dicsőítette őt.

Lányi Béla svd

Sokan hiszik, hogy a katolikus misszió papi szolgálatot jelent. De az is lehet hithirdető, aki nem érez vonzódást a liturgikus szolgálat iránt, hiszen Isten a gyakorlati munkát is felhasználja az emberiség üdvössége érdekében. Valamilyen módon mindenkinek – legyen bármielyen élethelyzetben – dolgoznia kell, de mennyivel nagyszerűbb, ha munkánk mögött a hármasszerzetesi fogadalom teljes lelki odaadása áll. Sőt még hatékonyab-

ban a misszió javára fordíthatjuk testi vagy szellemi munkánkat, ha az Isteni Ige Társasága keretében dolgozunk. Ez a szerzetesi család nemcsak emberi kapcsolatokat ad, hanem oda irányítja tagjait, ahol a legnagyobb szükség van arra, amit az egyes ember nyújtani tud. A szent alapítók öröködnék a rendi élet tisztasága, Istennek szenteltsége felett. Aki szeretne megismerkedni ezzel a hivatással, keresse Ohoiledwarin Ellias svd atyát!

Örömet szerezni Istennek

Lisieux-i Szent Teréz-napi búcsú Rákoshegyen

*„Sohasem kívántam egyebet,
mint örömet
okozni a jó Istennek.”
(Lisieux-i Szent Teréz)*

Janssen Szent Arnold missziós családja – a verbiták és a missziós nővérek – szeptember 30-án Rákoshegyre látogatott, hogy a világmissziót ünnepelje a missziók védőszentje, Lisieux-i Szent Teréz búcsúján. Hálásan köszönik *Balik Béla* plébánosi kormányzónak és a missziós imaközösségnek a meg-

hívást. A templom körül felállított sátrak egyike a verbitaké volt, ahol a szentmise után a hívek beszélgethettek velünk a misszióról, megcsodálhatták a távoli földrészekről érkezett faragásokat és hangszereket, a gyerekek pedig gyönyörű, nagy szappanbuborékokat fújhattak. Délután a színpadon tettünk tanúságot arról, hogy a különböző kultúrák Jézusban egységben tudnak élni, és hogy milyen sok mindent tanulhatnak egymástól. A braziloktól például azt, hogy nem a panaszkodás a legjobb megoldás a problémákra.

Lisieux-i Szent Teréznek Jézus volt a szerelme, és Teréz ebből a kapcsolatból merített erőt. Vágyott arra, hogy mások is megtapasztalják ezt a szeretetet. „Kicsinységem ellenére meg akarom világosítani a lelkeket, mint a próféták, a doktorok, körbe akarom futni a földet, hogy a te drága szent nevedet hirdethessem, ó Szerelmem. Nem csak néhány évig akarok misszionárius lenni, hanem a világ teremtese óta egészen az idők végezetéig.”

Burbela Gergely svd

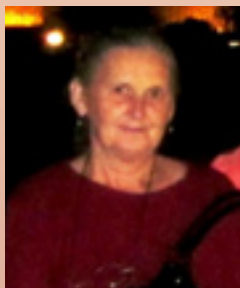

Egy segítőkész lélek

Marikára emlékezünk

Nagykanizsára 2003-ban a Jézus Szíve-plébánia meghívására jöttek először a verbiták. Ott alakult meg a város első missziós imaközössége, amelyhez más egyházközségekből is csatlakoztak. Mi, a Szent Imre-plébániáról odajárók 2007-ben úgy láttuk, hogy immár önállóan is működhetnénk. *Szabó Ádám* plébános örömmel hívta meg hozzánk is a missziós szerzeteseket. Először *Lányi Béla* testvér jött, majd *Burbela Gergely*, aki 2008-ban elhozta közénk az indonéz missziós Madonnát. Fogadására szép, tartalmas imaórával készültünk, amit vezetőnk, *Tóthné Marika* állított össze, tanúságot téve a Szűzanya iránti nagy szeretetéről.

A kezdeti „nyugdíjas mag” egyre nőtt, ma már tizennyolcan vagyunk. A nyári hónapok kivételével havonta összejövünk. Bekapcsolódunk a missziós célokat szolgáló gyűjtésekbe, templomunk környezetének szépítésébe, csatla-

kozunk a rózsafüzér társulathoz, a különböző szándékokért végzett imaórákhoz, zárandoklatokhoz. Többször voltunk a Világmisszió Országos Ünnepeén, emellett plébánosunk és a közösségünk vezetője a verbiták szervezte lengyelországi zárandoklaton is részt vett. A vetítéssel egybekötött élménybeszámoló segítségével szinte bennünket is elvittek oda. Mindig örömmel várjuk és terjesztjük a *Világpostát* és a verbiták többi kiadványát.

Marikát, aki az Isten ügyét mindig szíven viselő tanárnő és az imaközösség megalakulásának kezdetétől lelkes vezetőnk volt, júliusban az Úr váratlanul magához szólította. Szülőfalujában, Sormáson temették el a férje mellé. Az érte bemutatott szentmisén és a temetésen a családján kívül megjelentek barátai és tanítványai. A koszorúk, virágcsokrok tömegében ott volt a verbitaké is, jelezve, mennyire szerették őt.

A nyári szünet után az első imaórárt emlékezéssel kezdtük. Imádkoztunk Marikáért, és hálat adtunk Istennek, hogy nekünk ajándékozta mindig segítőkész személyét.

**a Szent Imre-plébánia
missziós imaközössége**

A nunciussal a világ körül

Castello érsek afrikai emlékei

Magyarország apostoli nunciusa, Alberto Bottari de Castello érsek misszionáriusnak készült, és ma is annak tarja magát. 1966-ban szentelték pappá, 1973-ban kezdte el diplomata karrierjét a Vatikán szolgálatában. Azóta már tíz országban élt, különféle földrészekben. Most afrikai élményeit osztja meg velünk.

– A Dél-Amerika és a Közel-Kelet után a nyolcvanas években Afrikában, Zairében szolgált, amelyet ma ismét Kongónak neveznek.

– Ez Afrika második legnagyobb országa: területe akkora, mint egész Nyugat-Európa. Számottevő a katolikus lakosság: harmincmillióan vannak. Csodáltam ennek a népnek az erős, élő hitét.

– Hallottam, hogy a helyi egyházban létezik egy sajátos zairei rítus.

– Ennek egyik liturgikus sajátossága a bevonulásnál figyelhető meg. A fiatalok – a királyi vagy hercegi bevonulások mintájára – ősi öltözetben, lándzsákkal kísérik a papot. Egyes püspökök ezt erősen kritizálták, és végül ez nem is vált általánossá az országban. A másik érdekesség, hogy hagyományos táncokkal kísérik a liturgiát. A dobok, a ritmusok remekül kifejezik a mise örömteliségét. Emlékszem, amikor először vettem részt ilyen hagyományos rítusú liturgián, mennyire meglepődtem, hogy mindenki együtt mozog, táncol, és az összes hívő a kórus része. A teljesség érzése fogott el.

– Amikor érsek úr ott szolgált, az ország már közel két évtizede független volt.

– A függetlenségi harcok rengeteg áldozattal jártak – sok püspök, misszionárius, apáca is odaveszett.

A gyarmati rendszer végével ráadásul fellobbantak a törzsi ellentétek. Én Mobutu kormányzásának a vége felé éltem Kongóban. Ő sikeresen létrehozott egy viszonylagos egységet az országban. Ehhez persze keményen kellett kormányoznia. Csodáltam, hogy az emberek felülkerekedtek a törzsi és történelmi sérelmeken. Ám sajnos nincsenek végleges megoldások: a kilencvenes években ismét kiújultak a harcok. Kongónak óriási és egyedi természeti kincsei vannak, ám ezekkel rosszul gazdálkodnak. A nép szenved, mert nincs lehetőségük az érvényesülésre.

– 1983-ban Afrikából Washingtonba küldték, ahol 1987-ig szolgált. Ezután valósulhatott meg nagy álma: tizenkét évre misszionárius lett.

– Vágyat éreztem, hogy én is egyszerű hithirdető legyek, hogy úgy találkozzam emberekkel, hogy nem diplomataként tekintenek rám. Ezért megkértem a feletteseimet, hogy engedjenek vissza a püspökömhez, Trevisóba, amely egyházmegyének testvéregyházmegyéje van Kamerunban.

– Fidei donum missziós lett, vagyis a saját egyházmegyéje küldte távoli misszióba. Miből állt a munkája?

– A terület, ahol szolgáltam, hatalmas, és sok keresztény él ott. Hogy plébános lehessenek, hely- és nyelvismeret kellett volna. Bár Kamerun déli részén franciául, északon pedig angolul beszélnek, a falvakban a helyi nyelveket is tudni kell. Ezeket én nem ismertem, noha tanulgattam őket. Így a kisszeminárium rektora lettem, ahol százhusz középiskolás fiút neveltünk. A közeli katolikus gimnáziumban tanultak, emellett mi is oktattuk őket. A fiúk az ország különféle vidékeiről

érkeztek, egyszer volt egy pigmeus származású szeminaristánk is. Jó volt köztük élni, megismerni a családjukat.

– Kamerun népességének huszonhat százaléka katolikus.

– Igen, és a protestánsok ugyanennyien vannak, tehát a lakosság többsége keresztény, a maradék egyharmad pedig muzulmán. De a felekezetek jól megértik egymást. Kamerunban nem voltak függetlenségi harcok sem. Mondtam is a növendékeknek, hogy ez Isten különleges kegyelme, és ennek tudatában ápolják a jó kapcsolatot a többiekkel.

– A múlt évezreddel lezárult misszionáriusi élete, és visszatért a diplomáciához. Címzetes érsek és apostoli nuncius lett, és ön képviselte a szentatyát Gambiában, Guineában, Libériában és Sierra Leonében. Négy nyugat-afrikai ország...

– II. János Pál 2000. január 6-án szentelt püspökké. Ekkor új fejezet kezdődött az életében. Mind a négy országnak külön története van, ám mindegyikre jellemző, hogy sok muzulmán lakja; a keresztények aránya csupán két-három százalék. A nunciussal ott misszionáriusnak is kell lennie. Az emberek nagyon nyitottak, és sok alkalmam volt találkozni velük. Nagyra értékelik a személyes jelenlétet és odafigyelést.

– Következő megbízatása 2005-ben Japánba szólt, és onnan került Magyarországra 2011-ben. Ön most nálunk diplomata, de a szívében azért misszionárius is?

– Igen, ez a létállapotom: misszionárius vagyok nunciusként is. Hiszen emberekkel dolgozom, emberekkel, akiknek történetük, gondjaik, örömeik vannak. És ha megnyílnak, alkalmam adódik a keresztény tanúságtételre.

Szerdahelyi Csongor/Magyar Kurír

„Jöjjetek hozzám mind”

Hálaadás az elváltak és újrَاهázasesodottak lelkigyakorlatáért

Jézus mondta: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítetek titeket” (Mt 11,28). Isten nem személyválogató, így a hit szerint élők sem lehetnek azok. Jakab apostol világosan felhívja erre a figyelmet: „Ha teljesítitek a királyi törvényt az Írás szerint: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat«, jól teszitek. De ha személyválogatók vagytok, bünt követek el.” (Jak 2,8–9)

Istennek tehát egyformán fontosak vagyunk – de a mindennapi életben, embertársaink, a közösségek szemében? Mintha a legtöbbször csak az egyedülálló vagy a házasságban, harmóniában együtt élők családi állapotáról akarnának tudomást venni az egyházban is, pedig manapság annyi másféle élethelyzet van... E hozzáállás rejtett üzenete: az elváltak, az újrَاهázasesodottak nem olyan fontosak, legfeljebb másodrangúak. Pedig ők is lehetnek az Úr munkájában „élő kövek”, sokféle, mélyen átélt tapasztalataikkal nagyon is értékes eszközei Istennek.

Az elvált ember gyakran úgy érzi, a kudarcok, viharok közt hajótörötté vált az élet tengerén. Éppen ezért annál inkább szükséges feléjük fordulni: mentő szeretettel, empátiával segíteni őket a helyreállásban. Ennek egyik követendő példáját adta az Isteni Ige Társasága az elváltak és újrَاهázasesodottak részére szervezett lelkigyakorlattal, amelynek a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház adott otthont szeptember 14-től 16-ig.

Külön köszönet illeti a programvezetőket, *Wolowicz Ádámot* és *Tóth Zoltánt*, mert annyira emberközelit, őszinte hozzáállással voltak jelen a csoportban, hogy az önmagában megindító volt számunkra. Szeretnénk, ha folytatása lenne a jó példának. Szeretettel biztatjuk az egyház életében aktívan résztvevőket, akik az elváltak felé érzik a küldetésüket: hirdessenek még több programot, próbálják közelebb vonni Istenhez a periférián élő egyedülállókat! Ne csak azokat, akik jogilag rendezték, az egyház által érvénytelenítették házasságukat, hanem azokat is, akik kapcsolati krízisen mentek át, akiknek éppúgy szükségük van arra, hogy fel- és helyreálljanak.

A lelkigyakorlaton tizenketten vetünk részt, ami épp ideális létszámuknak bizonyult. Igazi csoportként

egymást segítettük beszélgetésekkel, hasznos információk közreadásával. (Azok számára, akik nem tudják, hova forduljanak, íme néhány a lelkigyakorlaton összegyűlt webcímek közül: helyreallas.hu; paratlanklub.lutheran.hu; avelap.hu; valohalo.hu; mariaradio.hu; emanuel.hu.)

Hogy mekkora szükség van a hasonló programokra, mutatja az is, hogy a résztvevők visszajelzéseikben megfogalmazták, milyen jó lenne évente több alkalommal is ilyen lelkigyakorlaton részt venni. Da ami még ennél is fontosabb, maradjon meg, ami mind-egyikünknek jólesett: a szeretetteljes fogadtatás, az atyák segítőkészsége, toleranciája, ránk figyelése. A verbita atyáknak hálás köszönet a kiváló szervezésért, az előadásokért, a bibliamegosztásban kapott szavakért, a tabuktól mentes, lelkiismeretes, őszinte beszélgetésekért. Köszönjük a konyhai személyzetnek a családias étkezéseket, a finom ízeket, az irántunk tanúsított jóindulatot és türelmet. Várjuk a folytatást, kérjük a Szentlélek jelenlétét, és hálát adunk, mert egyedül Istené a dicsőség minden jóért az életünkben!

Adonyi Irén

Az Isteni Ige Társasága 2013. szeptember 13-tól 15-ig ismét szervez lelkigyakorlatot az elváltak és újrَاهázasesodottak részére. A részletek a *Világposta* későbbi számaiban, illetve a www.verbita.hu honlapon lesznek majd olvashatók.

VERBITA BARÁTI KÖR

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Barátai Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket. **Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu** Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a *Világposta* című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos** svp minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Barátai Kör tagjairól és azok szándékaira.**

Ifjúsági missziós hétvége

„Ne félj, csak higgy!”

A hit évében találkozásra, imádságra, húsvéti lelki felkészülésre hívunk minden tizennégy évesnél idősebb fiatalt a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házba, Budatéténybe, február 15–17-ra. Az ifjúsági missziós hétvégéről bővebb információ olvasható a www.szentarnold.hu honlapon, illetve kérhető telefonon: +36-30/837-9744 vagy e-mailben: gochassps@gmail.com. Szeretettel várunk minden résztvevőt!

Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek

Te vagy a szeretett

Mozaik az őszi ifjúsági lelkigyakorlatról

Az ország minden részéről több mint harmincan érkezünk a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házba, hogy részt vegyünk a missziós nővérek szervezte ifjúsági lelkigyakorlaton október 19-től 21-ig. „Te vagy a szeretett” – ez volt a mottója e három napnak, amelynek során ezt mindannyian meg is tapasztalhattuk.

Hosszú időbe telt, míg felismertem, milyen zárkózott ember vagyok, nem merek új dolgokat kipróbálni. Most döböntem rá arra, hogy nagy önbizalomhiányom van, és hogy elzárom mindenki elől fájdalmamat, amit azért szenvedtem el, mert a környezetemben élők közül sokan senkinek tartottak. Ez a lelkigyakorlat segített, hogy

„Nagy volt a hájtás körülöttem, csak sodródtam az eseményekkel, és olyan jó volt egy kicsit megállni, Jézusra figyelni. Tudtam, hogy a verbitáknál megtalálom a lelki megnyugvást, a szeretetet és a barátokat. Olyan jó, hogy van egy színes, vidám közösség, amelyik meg tudta mutatni, hogy mi vagyunk a szeretettek... És hogy a szeretet együtt jár a kereszttel, s győzedelmeskedik a világ felett.”

Linda

képes legyek nyitni Isten és a többi ember felé is. Tüskék mindenki szívében vannak, ezeket a legjobb Istennel megosztani. És bár ez nehéz, ha sikerül, annál többet ér. Nem senki vagy, hanem igenis valaki – szeretett vagy, akivel Istennek komoly tervei vannak. Ismét megtapasztalhattam az újrakez-

„Nagy szomorúsággal mentem a lelkigyakorlatra, mert azokat bántottam, akiket nagyon szeretek. Nem találtam a megnyugvást, a békét a lelkemben, hiába gyóntam meg a bűneimet. Mikor a szállásra érkezünk, már éreztem, hogy jó helyen vagyok. Ahol megmutatják: én vagyok a szeretett.”

Mária

„Barátok. Idegen arcok. Váratlan kérdések, hogy ki is vagyok én... Tényleg, ki is vagyok én? Elmondtam a bemutatkozásnál, ami eszembe jutott, de igazán csak a harmadik napon jöttem rá. Nehéz volt a vállam a rengeteg kérdéstől, de a lelkigyakorlat végére nemcsak a súly tűnt el, de valami szárnyalt is bennem, és kifelé vágyott. Hát miért ne adjam át, hogy mást is felkarolhasson?”

Jessica

dés lehetőségének csodáját is, amit egy elvesztett barát megtalálásában élhettem át. Nagy öröm volt számomra, hogy a szentségimádás után egyenként, személyesen kaptunk áldást, és hogy vasárnap még két újmiséis verbita atya is megáldott bennünket. Marciszkievicz Tamás atya, aki Lengyelországból jött hozzánk, beszélt hivatása nehézségeiről és az első itt töltött napjairól. Az Indiából érkezett Tete Remis atya pedig Isten szeretetéről mesélt.

Nagy hatással volt rám a szentségimádás: csendjében tud az ember igazán megállni, ami a mai világban nagyon nehéz, pedig szükségünk lenne rá. Most hogy Budapesten töltöttem két hetet, láttam, ahogy az emberek rohannak, próbálják utolérni magukat, ám elfelejtik, hogyan kell megállni, hogyan kell pihennie a léleknek, nem csak a testnek. A lelkigyakorlatok pontosan ezt a célt szolgálják.

Ne felejtse el soha, Isten szeret téged! Te vagy a szeretett!

Fehér Dávid

„Nagyon szeretem a csendet, és mikor a kápolnában, Krisztus közvetlen közelében elmélkedhetek, plusz erő tölt el, amit a Megváltó jelenléte ad... Egyfajta megnyugvás, amire máshol nem lehetek. Ilyenkor a választ is könnyebb megtalálni a kérdésekre, amiket felteszünk magunkban.”

Ákos

A kis csavar

Mese az élet céljának felfedezéséről

Volt egyszer egy szép, tágas műhely, ahol rengeteg deszka és szerszám élt. Gyakran beszélgettek, amikor a mester éppen nem volt ott.

– Én több mint harminc deszkát vágok fel egy nap alatt, kicsit érzem is a hátamat – dicsekedett a fűrész.

– Én pedig húsz deszkát simítotok tükörsimára – mondta a csiszolópapír, és kihúzta magát.

A többi szerszám, a ráspoly, a fogó, a balta, a fejsze, az olló döbbenet hallgatta a nagy történeteket. Mindenki próbált felválni valamivel, hogy fontosságát tudassa a többiekkel. Néha-néha elismerő morajlás futott végig a műhelyen.

Csak a kicsi csavar hallgatta csendesen a többieket. Nem tudta, mit mondjon, mert úgy érezte, hogy ő haszontalan, mint aki nem csinál semmit. Neki jó dolga volt a műhelyben, mindig rendesen elvégezte a feladatát, vagyis ha elgurult, titokban visszamászott a csavaros dobozba. Nagy ámulattal nézte a többi szerszámot, amíg

dolgoztak. Mindig csodálkozott a fűrészben, hogy hatalma van fát kettéválasztani. Ámulatba ejtette a satu ereje, és rácsodálkozott, hogy a csiszolópapír milyen gyönyörűvé varázsolja a fát.

Teltek múltak a hetek, és a kis csavar egyre szomorúbb lett, egyre beletörődőbb. Nem értette, miért ilyen igazságtalan az élet. Úgy érezte, hogy ő egy senki. Az elején hitt benne, hogy okkal van a szerszámok között, de kezdte elveszíteni a hitét. Már csak reménykedett, és morcosan hallgatta a többiek dicsekvését.

Egy szép napon az asztalosmester a csavarhúzóval közeledett felé. Fogta a fejét, óvatosan a deszkához illesztette, majd elkezdte becsavarni. A kis csavar szíve csakúgy lüktetett, melegség árasztotta el, és újra visszanyerte a hitét. Erősen szorította a fát, és látta, hogy a műhelyben a többi szerszám ámulva nézi őt.

A kis csavar kapta a legfontosabb szerepet: ő tartotta össze a csónakot. Látta maga körül sok csavartársát,

amint a mester őket is beépíti. Nagyon megörvendett, és büszkén tekintett vissza a többi szerszámra. A gyönyörű csónakon mindenki csodálattal pihentette a szemét, és később mosolyogva gondoltak vissza rá, és arra, hogy vízre szállt a kis csavarral.

Nincs fölösleges ember, nincs fölösleges élet. Van, amikor csak azt látjuk, hogy a körülöttünk lévők milyen sikeres emberek. Mi az, amiért ők jobbak, kitartóbbak? Elveszthetjük a reményt, hogy életünknek célja van. Ilyenkor gondoljuk arra, hogy olyanok vagyunk, mint a kis csavar. Ha mi még nem is látjuk át életünket, a Mester pontosan tudja, hogy miért vagyunk mi is a szerszámok között.

Harsányi Miklós

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”

(Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hit-hirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre: **Elias Ohoiledwarin svp, Szent Imre Missziósház 9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivasat@verbita.hu**

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatással segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az ige hirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

• tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

• e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

A hit csodákat tesz

Egy Jairus nevű előkelő férfi arra kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a lányát, aki súlyos beteg volt. Jézus elindult Jairus házába, de útközben hírvil hozták, hogy a kislány meghalt. Jézus bátorította az előjárót, és folytatta útját a ház felé. Amikor odaért, bement a szobába, ahol a gyermek fekiúdt. Megfogta a kezét, és megparancsolta neki: „Kislány, mondom neked, kelj föl!” A lány rögtön felkelt, és el-

kezdett járni. Mindenki csodálkozott a történeten.

Tudod, milyen szavakkal bátorította Jézus Jairust, amikor hírvil hozták, hogy a kislánya meghalt?

A betűtáblázatban keresd meg, és húzd ki a következő szavakat: KISLÁNY, GYEREK, HÁZ, ÚTKÖZBEN, JAIRUS. A megmaradt betűket vízszintesen, balról jobbra összeolvasva megkapod a megfejtést.

Megfejtés:

.....

N	E	J	A	I	R	U	S	F
É	K	I	S	L	Á	N	Y	L
Ú	T	K	Ö	Z	B	E	N	J
C	S	H	Á	Z	A	K	H	I
G	Y	E	R	E	K	G	G	Y

A szentírás sokszor szól arról, hogy Jézus mély hitre és bizalomra kérte a tanítványait és az embereket, sőt néha szemükre is vetette a hitelenségüket. Sokszor tett csodát akkor, amikor a hozzá forduló embernek mély hite volt. Gyakran ismételte: „a hited meggyógyított”. Számunkra is érvényesek Jézus szavai. Minket is kér, hogy higgyünk és

bízunk benne, különösen most, a hit évében, amit XVI. Benedek pápa meghirdetett. Amit Jairusnak mondott, hozzánk is szól: ne féljünk, hanem higgyünk a jelenlétében, az erejében, a szeretetében. Számára lehetséges az, ami nekünk lehetetlennek tűnik. Emlékezz arra, hogy a hit csodákat tesz!

Kinek mondta Jézus?

(Kösd össze a megfelelő nevet a bibliai idézettel!)

„Te kishitű, miért kételkedtél?”
 Mt 14,22–33

Tanítványoknak

Péternek

„Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezem! Nújtsd ki a kezdet és tedd az oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!”
 Jn 20,19–31

Tamásnak

Bartímeusnak

„Menj, a hited meggyógyított?”
 Mt 14,22–33

„Hol a hitetek?”
 Lk 8,22–25

Szent Arnold Lelekgyakorlatos Ház

(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

Örömmel tájékoztatjuk a *Világposta* olvasóit és barátainkat, hogy elindítottuk a budatétényi

Szent Arnold Lelekgyakorlatos Ház saját honlapját:

www.szentarnold.hu címmel.

Az oldalon tájékoztatást adunk a lelekgyakorlatos ház különböző korszályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelekgyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Legközelebbi programjaink:

- Adventi lelekgyakorlat felnőtteknek (december 14–16.)
- Ifjúsági missziós hétvége (2013. február 15–17.)

Szeretettel várunk mindenkit a Szent Arnold Lelekgyakorlatos Házba!

Isteni Ige Kalendárium 2013

Ára: 400,- Ft

Falinnaptár 2013

Ára: 400,- Ft

Megvásárolhatók személyesen a misszióházakban, illetve rendelhető a **misszio@verbita.hu** e-mail címen.

Az őszi lapszámunk megfejtése: *Ez megadja neked az útmutatást ahhoz, hogy Jézus Krisztusba vetett hitben eljuss az üdvösségre.* Nyertesek: *Takács Jánosné* – Nagykanizsa; *Szűcs Gyuláné* – Budapest; *Végvári József* – Bácsszentgyörgy. Gratulálunk! A hit évében keressük a lelki megújulás útjait. Szent Pál ennek fontosságáról ír már az első keresztény közösségeknek is. A megfejtés a Római levélből vett idézet befejező része: „Meg van írva: »Milyen kedves a jövetele annak, aki jó hírt hoz.« De nem mindnyájan engedelmeskednek az evangéliumnak. Ezért kérdi Izajás is: »Uram, ki fogadja hittel a szavunkat?...» Beküldési határidő: 2013. január 31.

	Hím macska Ford fajú	Soson, ford Szociológiai ön hangok	Névnév Csofófia	2 kismadár Ez a gróf Kötésző	Forma Mutató névnév	Ránc	Nagy hang Ly helyett hibás betű	Göög város
I. RÉSZ	Női név	Bejűfajú	Állat testrésze Nem, angolul	Start Sziklából víg...	2. RÉSZ	Testrésze	Páratlan hős! De blessy!	
Lopna Fogyók	Sárga nyári gyö- mölcsöt	Erdőn kőhög	Becézett leány-név Macedóni hely	repülőgép tízsz lufi 1000	Madár köböt Göög város	Évszak Párosan látatok!	Létem	
Tejfel összefőz	ABC eleje Egy fajú iszó cet	Névnév, tíngy- esetben	Párosan kánfor! Páratlan zab!	Rendlet- lenséget	Ösze- viszsa saraz!	Lélegzik Közepén éri!		
Páratlan lét! A,?,B,C	Állóvíz Kőszög	Nagy, angolul Kis ház	Fonlat készít Páratlan fokoz!	Hátsó birtokoló vagy vegyjék	Igekötő	Mező	Emi kezd! Becézett női-név	
A nővére névél	Kifőzött Közepes ízű!	Hegység Gramm	Asztalra teszi Csont, latinal	Kibírok valamit Tempus			Névnév, de becézett női név is	